

РЕШЕНИЕ

№ 2596

гр. София, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1863** по описа за **2024** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение №25 от 03.01.2024 г., постановено по адм.наказателно дело № 20231110210600/2023 г., по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 7-ми състав е потвърдил Електронен фиш (ЕФ) серия К № 7127238 за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с който на основание чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, на К. Б. Х. е наложена глоба в размер на 100 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл. 63в от ЗАНН, решението е оспорено от К. Б. Х., чрез процесуалния му представител-адв. М. П., с искане да бъде отменено, заедно с потвърдения ЕФ.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения-чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, вр.чл.63 от ЗАНН, аргументирани с доводи, че от въззивна инстанция не били взети предвид направените с жалбата възражения относно собствеността на автомобила; твърдението, че Х. не е управлявал автомобила; относно правото на лицето, подало заявление в КАТ, с което е посочило касатора като лице, управлявало автомобила, както и не били допуснати

исканите гласни доказателства. В тази връзка сочи, че от приложената и приета по делото справка за собственост се установявало, че към инкриминираната дата автомобилът, с който е било извършено процесното нарушение е бил собственост на „ТИРАДОР“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] с управител и едноличен собственик на капитала Г. И. Т.. При подаване на декларацията от Р. И. не било представено пълномощно, от което да е видно дали същата има представителната власт по отношение на дружеството-собственик на заснетия автомобил, поради което не можело да се приеме, че подадената декларация е такава по смисъла на чл. 189, ал.5 от ЗДвП. В случая не било представено СУМПС на лицето, посочено в декларацията, поради което не са били налице предпоставките издаденият на управителя на „ТИРАДОР“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] електронен фиш да бъде анулиран и да бъде издаден нов, с който съвсем произволно лице да бъде санкционирано за установеното нарушение. Освен това сочи, че към датата на нарушението касаторът е бил в трудово правоотношение с дружество, което не е нито собственик, нито ползвател на автомобила, с който е извършено нарушението, за да се обоснове неговата отговорност. Приложената таблица, озаглавена „Справка пътен лист“ също не можела да обоснове извод, че водач на заснетия автомобил е бил именно Х.. Заявява искане за присъждане на разноски.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба не се представлява в съдебно заседание, но от процесуалния му представител- юрк. Д.И. е депозирано писмено становище за неоснователност на жалбата. Заявено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, а при условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за основателна, се прави възражение за прекомерност на заплатеното от касатора адвокатско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е, че на 24.08.2022 г., в 20:25 часа, в [населено място], [улица], до № 58, с посока на движение от [улица]към [улица], при ограничение на скоростта 50 км/ч. за населено място, лек автомобил „Тойота Айго“ с рег. [рег.номер на МПС] се е движил със скорост от 71 км/ч, установено и заснето с автоматизирано техническо средство за скорост (АТСС) С. MD1197 - при разрешена скорост от 50 км/ч. или превишаване на разрешената скорост с 21 км/ч.

С оглед така констатираното нарушение на основание чл.189, ал.4, вр.чл.182, ал.2, т.3 от ЗДвП първоначално е бил издаден ЕФ серия К, № 6288434, с който била наложена глоба на представителя на регистрирания собственик „Тирадор“ ЕООД. Като собственик на лек автомобил „Тойота Айго“ с рег. [рег.номер на МПС] и притежаващ СРМПС, впоследствие е регистрирана Р. Д. И.. В срока по чл.189, ал.5 от

ЗДвП И. подала декларация по чл.188 от ЗДвП, в която посочила, че на фиксираната във фиша дата моторното превозно средство е било с водач К. Б. Х.. При така установените факти издаденият фиш е бил анулиран, като срещу К. Б. Х. бил издаден ЕФ серия К № 7127238, по силата на който му е било наложено административно наказание „глоба“ за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство, в размер 100 лева за извършено нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

За да потвърди ЕФ, СРС е обусловил изводи, че в административно-наказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност на К. Б. Х. за извършеното нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Решението е неправилно- при постановяването му са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната му и връщането на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС, по следните съображения:

Касационният контрол за законосъобразност на оспореното съдебно решение, упражняван от Административен съд София-град е ограничен от въведените с жалбата основания (чл.218, ал.1 от АПК, вр.чл.63в ЗАНН), с изключение на съответствието му с процесуалните изисквания, свързани с правораздавателната власт на въззивната инстанция, съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон.

Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд. Касационната инстанция е длъжна да възприеме изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка, но само когато при установяването ѝ въззивната инстанция не е допуснала съществено процесуално нарушение при осъществяването от нея преценка на събраните по делото доказателствените материали. Касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване, но той е оправомощен да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране в съответствие с принципната норма на чл.14 НПК. Вътрешното убеждение е съзнателна увереност, основана на доказателствените материали, събрани и проверени по надлежния ред при обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, анализирани и оценени поотделно и в тяхната взаимовръзка. Нарушение на тези изисквания е налице, когато решаващият съд е игнорирал доказателства (напълно пренебрегнал), формално обсъдил или недостатъчно преценил някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване или пък не е събрал необходимите за изясняване на делото доказателства и е допуснала процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал.3 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН.

В случая данните по делото сочат недостатъчна преценка на някои от доказателствата по делото и непълнота на фактическите установявания, както и несъбирането на всички необходими за изясняване на делото доказателства. Липсва преценка в какво качество е подадена декларацията по чл.189, ал.5 ЗДвП от Р. Д. И.- на собственик на МПС или на законен представител на собственика му посочен в първоначално издадения ЕФ-„Тирадор“ ЕООД, както и фактическо установяване кой е бил собственик на МПС към датата на извършване на процесното нарушение-24.08.22

година. Прави впечатление и обстоятелството, че в справката за промяна на регистрацията, на която се позовава СРС (л.5 по делото), Р. Д. И. е вписана с постоянен адрес в [населено място], а процесното МПС към датата на нарушението-24.08.22 г. е с рег.номер С.. Не са събрани доказателства дали процесното МПС е било управлявано само от касатора за осъществяване на доставки по домовете, нито пътните листи от процесната дата, доколкото приложената справка (л.23 по делото) е произведен документ и без данни за авторството на съставянето ѝ, а с жалбата до СРС касаторът в настоящото производство конкретно е отрекъл да е управлявал процесния автомобил в посоченото в ЕФ време.

Съгласно чл. 188, ал. 1 ЗДвП, собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Нормата създава презумпция относно субекта на нарушение по ЗДвП. Законната презумпция за авторство на деянието може да бъде оборена от собственика на МПС, с което е извършено нарушение и е издаден ЕФ при условията и реда на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, със средствата по чл. 189, ал. 5 ЗДвП- като представи в 14- дневен срок от получаване на ЕФ писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението и копие на СУМПС на действителния водач. (В този смисъл Решение № 15879 от 29.11.2013 г. по адм. д. № 5412/2013 г. на ВАС, III о.).

Следователно налице са две кумулативни изисквания: 1. Декларация от собственика физическо лице или от законния представител на собственика ЮЛ, но не и от пълномощник, доколкото доброволното упълномощаване е допустимо само за извършването на правни действия, но не и за деклариране знанието от друго лице на съществуването/несъществуването на факти с правно значение и 2. Копие от СУМПС. Второто изискване е свързано с предотвратяване на освобождаването от административнонаказателна отговорност чрез произволното посочване от собственика на МПС, че друго лице е управлявало автомобила. Обратно на доводите на касатора, нормата не въвежда като единствено допустимо доказателство копието от СУМПС на лицето, на което е предоставено МПС. Същото идва да замести липсата на други писмени доказателства, които установяват този факт. При наличието на такива писмени доказателства, приложени към декларацията по чл.189, ал.5 ЗДвП, непредставянето на копие от СУМПС не е основание да не се анулира първоначално издадения ЕФ.

Следва да се посочи и това, че с молба вх.№294387/20.10.2023 година по регистъра на СРС (л.37 по делото), пълномощникът на жалбоподателя е поискал събирането на гласни доказателства чрез разпит на един свидетел при режим на довеждане за установяване на обстоятелството, че не е управлявал МПС на процесните ден и място. Молбата не е докладвана в съдебно заседание, съответно искането не е отхвърлено мотивирано. Председателят на състава просто е отбелязал, че молбата му е докладвана на 25.10.23 г., т.е. след о.с.з. на 24.10.23 г.

Неправилно най-сетне СРС се е позовал и на нормата на чл.189, ал.6 ЗДвП. Съобразно същата, ЕФ може да бъде анулиран само от директора на ОД на МВР, когато от събраните доказателства е установено, че МПС-то е било обявено за издирване или нарушението е извършено с МПС със специален режим на движение, сред които процесният случай нито се твърди, нито има данни да попада.

По изложените съображения АССГ, XII касационен състав намери, че

релевираното основание по чл.348, ал.1, т. 2 НПК, вр.чл.63в ЗАНН е осъществено, което налага отмяната на решението на СРС и връщането на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.

По искането за разноси ще се произнесе СРС при новото разглеждане на делото-орг. от чл.226, ал.3 АПК, вр. чл.63д, ал.1 ЗАНН.

Воден от изложеното и на основание чл. 222, ал. 2, т.1 АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №25 от 03.01.2024 г., постановено по н.а.х. дело № 20231110210600/2023 г., по описа на Софийския районен съд
ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.